

Колись світ мав значення. Моя сестра захворіла, і Кейден її врятував, повернувши дихання, яке світ загрожував у неї забрати. Він перетворив мене, зробив однією зі схожих на нього й подарував надзвичайні сили, які змушували здригатися навіть нічних створінь. В обмін на це я виконувала його накази й по-своєму про нього дбала.

Звісно, я мала не найкращий робочий графік, та й іноді втрачала над усім контроль. «Убий цього, Діанно. Покаліч того, Діанно. Принеси оце, Діанно». Він ставив безліч вимог, але водночас було просто. Усе мало сенс, доки не з'явився він.

Його звали королем богів, Нищителем Світів. Я не мала наміру його повертати, але коли в бою вбила одного з його небожителів, він з'явився, щоб помститися, і світ зупинився.

Останній із живих богів знову вийшов на передній план, й Іншосвіт здригнувся.

Кейден шукав стародавню реліквію й доручив нам її знайти. Я пробралася на раду смертних, щоб дізнатися, чи приніс Нищитель Світів її із собою. Потреба захищати Габі століттями була рушійною силою мого життя, але цей Нищитель Світів мав щось таке, що притягувало мене до нього, як метелика до вогню. Я не зуміла триматися від нього якомога далі — і це моя перша помилка. Друга помилка — мене спіймали. Він та його поплічники ув'язнили мене, марно намагаючись витягнути з мене мої таємниці.

Під час невдалої спроби втечі я зробила вибір, зумовлений страхом, любов'ю та величезним бажанням вберегти Габі — і цей вибір змінив усе.

Далі найскладніше. Ще один обмін на життя Габі — укладена угода з моїм ворогом, Нищителем Світів. Його люди мали оберігати її, доки ми із ним полювали за артефактом. Я робила це для неї. Я не мала вибору. Кажуть, що ворог мого ворога — мій друг, проте наслідки моєї зради ранили надто глибоко.

Я залишалася з Ліамом, працювала з ним. Дні перетворювалися на місяці, доки ми шукали реліквію.

Гнівні погляди змінилися на палкі, суперечки — на жарти,
а іскра між нами переросла в пекуче полум'я. Наша
ненависть одне до одного випарувалася, і її замінило щось
геть смертоносне й набагато солодше.

Провівши кілька тижнів із союзниками й подолавши
напругу, що наростала між нами, ми нарешті знайшли
серйозну зачіпку, тож вирушили в завершальних похід
в рамках нашої місії. Ми знайшли Книгу Азраїла в давно
забутій гробниці й потрапили в пастку. Відчайдушно
намагаючись порятувати Семкаїла й увесь світ, я ризикнула
життям. Та він не забрав книгу, а натомість урятував мене.

Книга опинилася в руках ворога, а ми перейшли до плану Б
і вирушили до останків світу Ліама. Ми відвідали фатума,
який відкрив нам пророцтво про майбутні події та про
наближення кінця світу.

Ми навіть не підозрювали, що серед наших лав є зрадники.
Люди, яким я довірила своє життя й життя Габі, виявилися
на боці Кейдена. Вони скористалися нашою відсутністю
і через мою зраду забрали єдину людину, яку я любила понад
усе, та передали Кейдену.

Ми негайно повернулися до Онуни, марно шукаючи її, аж
поки перед нами не звімкнули трансляцію, яка облетіла весь
світ і всі королівства. Кейден мав послання для нас — для
мене — і хотів, щоб світ його також почув.

Усього лише клацання — один-єдиний тріск, і світ, колись
наповнений сенсом, утратив його.

«Ось як настане кінець світу», — нашіптував фатум,
і я мала намір їм показати, що він мав рацію.

Diana

ВІДТОДІ, ЯК ВОНА ПІШЛА, МИНУЛО 20 ТИСЯЧ 160 ХВИЛИН. Я лічив кожну. Мій погляд ковзнув на великий годинник в іншому кінці кімнати. 161 хвилина.

— Тобто гігантське лускате чудовисько з крилами знищило половину Срібного міста та просто зникло?

Ведуча вовтузиться на своєму місці, витріщаючись на мене. Здається, її звати Джилл. Чи, може, Джасмін?

Розпечений метал обпікав мою шкіру, поки я скидав із себе величезний шмат залізяччя. Земля гуркотіла, доки вибирався з ями, що утворилася від падіння мого тіла, і коли вилітав на вулицю. У вухах дзвеніло, і щойно я доторкнувся до них, мої пальці намокли. Сріблястий блиск на них сказав мені все. Кров. Вона так голосно кричала, що мої барабанні перетинки лопнули.

Я відкинув голову назад, коли небо роздерло інше несамовите ревіння, сповнене болю, гніву та цілковитого розпачу. Довколишні вікна дрижали, і мені стало цікаво, чи чують його в інших світах.

Потужний помах крил, потім ще один, — і вона опинилася в повітрі. Грім розітнув небо вслід за нею, від швидкості її злету повітря розтікалося в різні боки. Вулицю охопили вогні й сирени, а будівлі навколо мене лоскотали язика полум'я.

Я не міг перестати думати про час, проведений з нею, про кожну мить, від першої до останньої. Слова Діанни відлунювали так, ніби ми знову опинилися в тому проклятому особняку.

Її усмішка щось у мені пробудила, і вперше за тисячу років я відчув, як тріснув лід, яким скував своє серце. Крізь густі вії вона дивилася на мене своїми карими очима з таким теплом, наче я чогось вартий. Вона простягнула мені свій мізинець, і я затамував дихання. Що зі мною не так?

— Клянуся мізинцем, що ніколи не покину вас, Ваша Високосте. Знову ці її чудернацькі фрази, але для мене вони мали значення. Мене покинули всі дорогі мені люди. Я втратив їх і віддалився, але ця істота... ні, ця жінка, пообіцяла мені саме те, про що я так просив. Такі прості слова, такий простий вчинок щось у мені надломиле та перевернуло мій світ.

Я втупився в порожнє нічне небо, спостерігаючи, як її темні крила розтинають небеса, як витончена постать щезає в клубах хмар. Якогога далі від мене.

— Ти записяглася, — прошепотів я, а сирени вили без упину.

Редакцію заповонив гамір, вириваючи мене зі спогадів і повертаючи назад у реальність. На нас скерували світло прожекторів. Я так і не запам'ятав імені жінки, яка сиділа навпроти мене, навіть попри постійні нагадування інших осіб.

Зникла? Ось що вони казали. Тікаючи, вона проломила діру в тій будівлі й у моїх грудях.

Я почепив на обличчя усмішку із фальші й відчаю. Схилювся вперед.

— «Зникло» — це, м'яко кажучи, не зовсім вдале слово. Як вам відомо, могутнім істотам дуже легко сховатися.

Щоки її злегка спалахнули, а в мене аж закрутило в животі. Як-то легко маніпулювати смертними за допомогою усмішки й гарних слів. Вони й гадки не мали, що на них чекає. Я побоювався, що невдовзі будуть нові жертви.

— Так, і щодо цього, як ви хочете, аби вас називали люди? — вона підсунулася ближче, заправляючи пасмо волосся за вухо. — Ви ж офіційно повернулися.

Я не замислився й не затнувся. Бо знав відповідь і надто довго її заперечував.

— Семкаїл, — і знову вимушено усміхнувся. Невже вони не помічають? — Звітть мене Семкаїлом.

Ліам слугував щитом, за яким я ховався, ніби міг прикидатися кимось іншим, не Нищителем Світів. Ліам — це моя спроба розпочати все з початку, навіть якщо цей початок виявився невдалим. Ліам вартував мені всього. Якби я був тим правителем, для якого писався кожен текст, тим захисником, якому старі боги ставили пам'ятники, можливо, зумів би її врятувати, допомогти їй. Тож ні, Семкаїл — це той, ким я був. Той, ким я буду завжди, і Ліам загинув разом з тією частиною серця Діанни, що розбилася тієї ночі.

Повернувшись до гільдії в Боелі, я вперся долонями в стіл. Вінсент поруч зітхнув і склав руки на грудях.

— Вони мали поставити заготовлені запитання. Перепрошую.

Вінсент пильно поглянув на худорлявого чоловіка позаду мене. Той поправив окуляри й узявся гортати планшет, який всюди носив із собою.

— Присягаюся, вони самі вибирали запитання, мій володарю. Я б ніколи... — він зробив павзу, — я все виправлю.

Я зітхнув, підійшов до вікна, а за мить обернувся до них обличчям. Ґреґорі. Так його звали. Член ради, якого приставили до мене як радника, щоб він допоміг пом'якшити ворожнечу, що ширилася поміж смертними. Вінсент схвалив його кандидатуру. Здавалося, усі схвалили Ґреґорі. Усі помітили, що мені потрібна стороння поміч, але цей радник ніяк не міг зарадити моїй проблемі.

— Нагадай ще раз, яка твоя посада? — спитав я Ґреґорі, знову зиркнувши на Вінсента, бо збагнув, що той доклав до цього більше зусиль, ніж цей тремтливий небожитель.

У Ґреґа задріжав кадик.

— Стаття 623 Дому Дредвеллів каже, що всі владущі монархи мусять мати радника. З усією повагою, мій володарю, ваші

батьки мали радника, тож вам потрібен теж. Мене мали призначити, щойно ви прийшли, але цього не сталося. Оскільки ви вже остаточно повернулися, рада вважає, що настав час мені обійняти свою посаду. Я доволі вправний у роботі зі ЗМІ. Також маю досвід у політичних, законодавчих та судових справах. Я — кваліфікована сторона.

— А! — я кивнув, повітря в кімнаті поважчало. Вінсент сіпнувся й перетасував якісь папери на своєму столі. — Оскільки ти — кваліфікована сторона, я можу припустити, що такого неогляду, як сьогодні, уже не трапиться. Правда?

Грегорі зиркнув на Вінсента, а потім опустив очі, уникаючи зорового контакту зі мною.

— Я піду і з'ясую ситуацію.

— Чудово, — відповів я й обернувся до вікна, розглядаючи чи-сте небо та смертних унизу.

Його кроки віддалялися, і за мить я почув, як зачинилися двері.

Світло блимнуло. Я глибоко вдихнув, щоб заспокоїтися. Лампочки загуділи, і я знову втягнув повітря через ніс і повільно видихнув ротом.

— Ти маєш звільнитися від цього, — Вінсент підійшов, запхавши руки в кишені. — Ще одна гроза не завадить, — мовив він, кивнувши в бік вікна.

Я похитав головою.

— Дощ лив кілька днів.

— І все висохло. Зроби це. Тобі це потрібно.

Я підняв голову, під шкірою розходилося знайоме поколювання, доки викликав енергію. Відчувався кожен її атом — вони відскакували один від одного, породжуючи бурю. З мене вирвався потік сили, і я знову вдихнув. Сонце сховалося за густими хмарами, що покотилися небом. Грім сколихнув світ, хмарища розійшлися, і дощ шугонув так, ніби хтось відкрутив величезний кран. Під завивання вітру до мене долинали прокльони смертних з вулиці унизу.

— Полегшало?

— Ні.

Із забризканого дощем вікна на мене глипало моє відображення. Мене одягали в костюми, які призначалися для демонстрації моєї близькості до смертних, але я знав, що насправді це мало показати їм, що я не розпадаюся на друзки. Моє обличчя гладко виголили, волосся коротко підстригли. Вони хотіли, щоб мене бачили цілісним, а не тим зломленим королем, про якого вони так мало знали.

Удавано посміхайся. Тримайся статечно, так, ніби весь твій світ не лежить руйновищем.

Удавай. Удавай. Удавай.

Саме так говорив Вінсент, саме це він проповідував. Він хотів, щоб смертні почувалися в безпеці, а не так, ніби весь світ стоїть на порозі чергової катастрофи.

Блискавка прошила небо, розчахнулися двері. Мої очі шукали відображення у вікні. Я мріяв побачити, як вона увірветься в цей простір з тарілкою їжі для мене, на її обличчі розквітне усмішка, як тоді, в особняку Вандеркаїв.

«Дивися, таке саме смурне, як і ти».

Її образ зник, і я обернувся. Лоґан примчав до мене з планшетом, трохи меншим ніж у Ґреґа.

— Ми дещо знайшли.

Я миттю відступив від вікна й опинився поруч з Лоґаном.

Він простягнув мені планшет із зображенням графіка на екрані. Сині, жовті й червоні лінії показували висхідний тренд. Я обвів поглядом екран, звернувши увагу на маленькі цифри внизу. Тривалість цього процесу перевищувала 30 хвилин, але це однаково не мало жодного сенсу.

— На що я дивлюся? — зітхнув я, потираючи лоб.

Вінсент позадкував до свого столу, спостерігаючи за нами з Лоґаном.

— Хвили, які ти бачиш, свідчать про електромагнітні перешкоди, майже такі самі, що випромінюються під час трансляції теле- та радіопередач. Ось тут вони з'явилися, коли Кейден озвався, і не зникали, аж доки він не... — він замовк, і я збагнув, що йому болить смерть Ґабі, навіть якщо він ніколи про це не згадував. — У будь-якому разі, вони невдовзі зникли.

— Отже?

Вінсент прокашлявся.

— Логан гадає, що трансляція велася не лише для нас, але й за межами Онуни.

Той глузливо зиркнув на Вінсента.

— І я не помиляюся. Сплеск відбувся, і то такої сили, що вона стала доступною не лише для кожного телебачення й радіо в цьому світі, але й за його межами.

Вінсент закотив очі.

— Як скажеш. По-моєму, немає жодного можливого способу пробитися за межі цього світу. Інші світи замкнені, а навіть якби це вдалося, то до кого Кейден міг звертатися? Усі мертві. Ти справді думаєш, що якась космічна сутність прожила так довго й захотіла переглянути екстрений випуск про Діанну?

— Чому я чую про це тільки зараз? — спитав я, нахмурившись і поглядаючи на них обох.

Логан прочистив горло.

— Вінсент думав, що це безглузда зачіпка, яка веде в черговий глухий кут, але коли я побачив графік, то збагнув, що на правильному шляху.

Вінсент прокашлявся.

— Нам потрібно зосередитися на тому, щоб смертним було комфортно, а не ганятися за натяками та здогадками. Ці сплески можуть бути наслідком енергії, яку вони обоє випромінювали, коли вона...

— Ти не підпорядковуєшся Вінсенту, — відрізав я.

Я не мав наміру розмовляти з ним таким тоном, але знав, що за останні два тижні часто таке допускав. Логан з-під лоба глянув на Вінсента, коли я нахилився й узяв пристрій. Не зважаючи на їхні погляди, вивчав екран.

— Якщо Логан таки має рацію, то до кого він міг звертатися? І, що важливіше, чому їх може цікавити Діанна та її сестра?

Логан низив плечима.

— Цього не знаю. Та мені точно відомо про досить сильний енергетичний сплеск, який не тільки вплинув на всі технології, але й уразив супутники. Можливо, ми й не можемо потрапити в інші світи, але...

— Але ні. Це неможливо, — урвавши Лоґана, заявив Вінсент.

Щойно я втупився в графік, їхні суперечки відійшли на задній план. Лоґан не помилився щодо сплеску, проте звуки, світло й усе навколо щезнути змусила саме лінія, яка йшла за ним. Вона пішла на спад одразу після смерті Ґабі. Рівна, стійка, тягнулася через весь екран. Лункий зойк Діанни знову пролунав у моїй голові.

— Дякую, Лоґане, — нарешті мовив я, урвавши їхню суперечку на півслові. Не відводячи очей від планшета, я розвернувся й покинув кімнату.

— У нас лишилося ще одне інтерв'ю! — озвався Вінсент, але вслід не кинувся.

— Скасуй його.

— Не можу, — прошепотів Вінсент.

— Ну тоді проведи його сам, — відказав Лоґан.

Я прямував до головної конференц-зали, і їхні голоси поволі віддалялися. Піднявся ліфтом на декілька поверхів. Мої очі пробігали графіком, запам'ятовуючи його як мільйон й одну можливість, що вигулькували в моїй голові. Якщо Лоґан мав рацію, кому взагалі кортіло стати свідком чогось такого?

Я штовхнув подвійні двері з червоного дерева, світло в залі переговорів уже ввімкнули. Темне шкіряне крісло крутнулося й спинилося, обернувшись до мене. Наманікюрені нігті простукали по стільниці, і вона всміхнулася мені.

— Вона що, нова?

Діанна.

— **Д**ІАННА, — її ім'я пошепки злетіло з моїх вуст, і я ледь не розтрошив планшет.

Вона підвелася й обійшла стіл. Я ступив крок назустріч й обхопив її своїми руками. Її тіло втиснулося в моє, і я ледь не розплакався. Її тепло проникало крізь мій одяг, і та частина мене, що належала їй, прокинулася і заволатала. Я так сильно за нею сумував. І ось вона тут, жива й здорова. Я міг до неї доторкнутися, відчутти. Нахилився, щоб припасти своїми губами до її губ, потребуючи цього зв'язку, але вона відвернулася. Аж тоді збагнув, що вона не обійняла мене у відповідь. Діанна стиснула мої руки й відштовхнула мене назад, змушуючи її відпустити.

— Він недешевий. Обійдемося без цього?

Моє серце тьохнуло, коли вона відступила, поправляючи розхристаний обтислий піджак. Провела руками по тілу, ніби змащуючи мої дотики.

— Я шукав тебе. Де ти була? Минули тижні. Два тижні, якщо точніше.

Вона обернулася, відкидаючи з обличчя пасмо волосся.

— Ти лічив?

— Я рахую кожну секунду, коли ти не поруч.

Її уста діткнула легенька усмішка, а брови здійнялися, коли вона провела пальцями по столу, перекладаючи кілька ручок.

— Ти трохи перебільшуєш, хіба ні?

Серце завмерло, а інша частина мене раптом перейшла в стан підвищеної готовності.

— Що з тобою таке?

— Та, власне, нічого, — вона спинилася, ніби замислилась. — А, ти маєш на увазі після того, як я зірвалася?

Вона помахала ручкою в повітрі, а потім постукала нею по долоні.

— Визнаю, вийшло трохи драматично. Прикро за твою будівлю, але ти її полагодив, тож усе гаразд.

Я похитав головою.

— Мені начхати на будівлю. Ти пішла після того, як...

— А, це, — вона знизала плечима. — Так, у мене багато справ. Я мусила провітрити голову, розумієш?

— Діанно, — її ім'я злетіло з моїх вуст зі страдницьким благанням.

Я відчув її біль, згадав його, а тепер вона намагалася його поховати.

— Ой, не роби таке обличчя. Я в нормі, — вона підморгнула мені, висунувши мізинець і помахавши ним у повітрі. — Клянусь мізинцем.

— Я тебе чимось зобидив? — спитав я, і мої груди стиснулися. Вона так зневажливо поводитися.

— Зобидив? — вона стримала смішок. — Боги, іноді я забуваю, який ти стародавній. Що це означає?

— Я просто хочу збагнути, куди ти хилиш.

Вона покрутила ручку між пальцями:

— Щодо чого?

— Щодо нас.

Вона пирхнула.

— Нас? Немає жодних «нас».

Вона помахала мені тильним боком долоні.

— Мітка зникла. Ми вже не працюємо разом. Пригадуєш?

— І це все? Я для тебе — просто робота?

— Слухай, було весело. Ми пустували, але це не обов'язково мало стати чимось серйозним. Я гадала, що ти мене зрозумієш з огляду на твоє минуле.

— Мое минуле?

— Ти й раніше крутив інтрижки. Пригадуєш? І я їх бачила, — вона постукала пальцем по скроні, злегка всміхаючись.

Кров гуділа у вухах, серце калатало з десятикратним темпом. Щось не так. Вона... брехала. То не вона. Я знав це. Знав, що між нами було, що ми обоє відчували. Біль у моєму серці змінився на несамовиту рішучість. Я вчив воїнів стримувати свої емоції й вимикати їх, щоб підготуватися до битв, які можуть вартувати їм життя. Саме це робила Діанна, зухвало намагаючись відштовхнути мене, щоб підготуватися до війни. Її війни.

Я схрестив руки на грудях.

— Чому ти так чиниш?

— Бо я тебе знаю. Знаю, що ти будеш хвилюватися й заважати, але зі мною справді все гаразд. Мені просто треба вбити кількох людей, — вона витримала павзу, її пустотлива усмішка поширшала. — Чи кілька сотень.

Я ступив до неї, скорочуючи між нами відстань.

— Ти знаєш, що я не дозволю цьому статися.

Діанна й далі бавилася з ручкою.

— Знаю, — вона ступила до мене крок, її руки пестили мої груди. Я здригнувся, коли вона стиснула моє підборіддя, її губи вигнулися в усмішці. — Тому я тут — щоб тебе попередити.

Куточок моїх вуст скривився в напівусмішці.

— Попередити мене? Діанно, ми знову візьмемося за погрози після всього, що сталося?

— Це не так погроза, як обіцянка. Отже, ти не заважаєш мені, я не заважаю тобі, і всі залишаться задоволеними.

— Обіцянка? Ти не можеш мені нашкодити. Ти знаєш це.

Та це була брехня. Її слова, одне за одним, без упину шматували мене. Я почувався спустошеним від її погляду — ніби й було байдуже. Мені боліло.

Вона крутнулася від мене й переклала ручку на інший бік довгого столу.

— До речі, мені подобається, як ви всі тут лад наводите.

І вона знову всміхнулася через плече. Цього разу я помітив, що усмішка не діткнула її очей. Я спостерігав за бляклою тінню її справжньої усмішки, яку страшенно хотілося побачити знову.

— Ти ніколи не втомлюєшся так гарно триматися перед усіма цими камерами? Тобто мені подобається твоя нова зачіска, така зухвала.

— Діанно.

— А ще, бачу, повернувся до Семкаїла, так? Відмовився від усього того, що пов'язано з Ліамом? Напевно, це має сенс. Зрештою, виснажливо прикидатися тими, ким ми не є насправді. Принаймні я втомилася, — вона гортала якісь папери на столі.

— Діанно.

— До того ж твої пошуки їх марні. Вони, певно, зібралися у своїх маетках і ховаються там, як боягузи.

Я потягнувся до неї, ухопив за руку й розвернув до себе.

— Послухай, я знаю, що тобі боляче, хай що б ти казала. Дозволь мені допомогти.

— Я вже сказала, якої допомоги від тебе очікую.

— Це не... — я затнувся, раціональна частина мого мозку взяла гору над емоціями. Шок від нашої зустрічі ослаб, і я на-решті відчув сильний запах, що точився від неї. У мене скрутило шлунок. — Чому від тебе тхне кров'ю смертних?

Вона просто-таки ядуче посміхнулася.

За мить я опинився перед нею. Вона одразу штовхнула мене на стіл, і я гелпнувся спиною з такою силою, що дерево застогнало й тріснуло від удару.

Діанна схопила мене за горло й схилилася наді мною. Я спробував сісти, але вона тримала напрочуд легко. Шок — не те слово. Навіть під час наших тренувань вона ніколи не була сильнішою за мене, не могла притиснути та втримати мене. Діанна годувалася зі смертних, і то багато.

— Прояснімо одну річ. Я знаю тебе. Ти милий і добрий, і все те, чим ми не є. Тобі закортить мені допомогти, але ти не зможеш. А варто лише не стояти на моєму шляху. Я прийшла сюди, щоб ввічливо попросити. Більше просити не стану. Якщо ти заважатимеш, то заплатиш кров'ю, як і вони, як і він. Тож як щодо того, щоб заплющити на це очі, як ти робив тисячу років тому, га?

— Ти ж знаєш, що погрози на мене не діють.

Моя рука стиснула її тонке зап'ястя, але без намагання послабити її хватку на горлі. Я можу прикидатися покірним, коли треба. Я дав їй можливість думати, що перевага на її боці, доки це змушувало її говорити.

— Гаразд. Просто пам'ятай, що ти, може, й безсмертний, але твої друзі, сім'я й ті, хто на тебе рівняється, — ні, — вона клацнула язиком. — То скількох ти ладен втратити через своє небажання дати мені зробити те, що треба?

Пазл склався в моїй голові, і вималювалася похмура картина.

— Ти хочеш убити всіх, хто винен у її смерті?

Такий її план? Я згадав той плач, той зойк, коли померла її сестра. Він тижнями переслідував мене в нічних кошмарах. Я досі відчував біль від лету мого тіла крізь стіни, вікна й метал, зумовленого силою її лементу. Це не вона. Ця беземоційна порожня оболонка не моя Діанна.

— Це не ти, Діанно. Хай що б сталося, ти ніколи б зі мною так не розмовляла. Не погрожувала б мені.

Вона засміялася й відпустила мене.

— Ти справді сприймаєш усю цю геройську фігню так близько до серця, еге ж? І зараз саме та частина, де ти мені розказуєш, що знаєш мене справжню? Та я тебе прошу, зараз виблюю весь свій обід.

Я потер горло, щоб угамувати легкий біль, одним плавним рухом звівся на ноги. Стіл піді мною зарипів, прірва між нами збільшувалася.

— Я шукав її — Ґабі — і тебе, щойно ти пішла.

Діанна завмерла, її фальшива усмішка зникла, щось заклекотіло в її очах. Хоч би яку роль вона грала, мої слова розкололи її. Я помітив проблеск життя за її багряними очима.

— Я не зміг її знайти, хоч і намагався. Гадав, що ти її знайшла, але вираз твого обличчя свідчить, що ні.

Вона нічого не відповіла, лише глипала на мене. Я стиснув її руки у своїх. Її погляд упав на них, та вона не ворухнулася, не відсахнулася від мене, як раніше.

— Я знаю, що тобі боляче, Діанно. Хай що б ти казала, хай що б мені закидала, я знаю, звідки це все йде. Я сам через це пройшов.

Ти теж у курсі. Тобі боляче й самотньо, і я... просто дозволь мені допомогти тобі. Будь ласка. Ти не така.

Вона підвела очі, її погляд перетнувся з моїм. Я бачив, що мої слова зачепили її за живе.

— Тепер така.

Я захитав головою.

— Ні, я тобі не вірю й ніколи не повірю в це. Ти показала мені себе справжню кілька місяців тому. Я пам'ятаю кожну мить кожного дня. Ти допомагала мені й піклувалася про мене, коли в цьому не було потреби. Ризикувала своїм життям заради всіх нас. Можливо, я вдягаю обладунки для війни, але це — твоя версія. Ти замикаєшся, щоб убезпечити себе, стримуєш це в собі, але я не маю жодних сумнівів, що *моя Діанна* досі там.

Двері розчахнулися.

— Мені вдалося розв'язати вашу нещодавню проблему... — слова Ґреґорі обірвалися, коли він глипнув на мене, а потім на Діанну.

Одна секунда — і Діанна стала позаду мене, ухопила зі столу невеличкий предмет і підкинула його в повітря. Він пролетів з блискавичною швидкістю, і я почув стук, щойно той влучив у ціль. Мое серце стиснулося, коли з глухим ударом Ґреґорі впав на підлогу долілиць із ручкою, що стирчала з його потилиці. Блакитне світло жбухнуло з його тіла, на мить зависнуло біля нього і потім випурхнуло крізь стелю.

— Тепер віриш?

Я промовчав. Що я міг сказати? Я ледь переварив те, що сталося за останні кілька хвилин, а тепер Діанна вбила небожителя просто переді мною, наче це нічого не значило.

— Ось і одне мертве тіло. І якщо ти станеш мені на заваді, я без проблем додам інше. Я помщуся. Вони знали, якою буде розплата, якщо доторкнуться до неї, і ти дізнаєшся, якщо станеш на моєму шляху. Тож заплющ очі, Семкаїле. Це тебе не стоєть.

Завищав сигнал тривоги, вимкнулося живлення, область біля дверей освітілася вихором срібних променів. У кімнату просочився дим з хімікатами, що мали змусити трепетати істот

з Іншосвіту. Вінсент встановив цей новий механізм захисту після її останнього шаленства в гільдії. Та було надто пізно.

Діанна зиркнула на мерехтливе світло, потім знову на мене.

— Коли я спопелю цей світ дотла, а ти зобразиш мене лихо-дійкою, пам'ятай, що я справді намагалася бути доброю... колись.

Її постать змінилася, темний туман огорнув її, і невдовзі я залишився в кімнаті сам.

Правда полягала в тому, що багато чого мене налякало, і я не знав, з чого почати.

ЗМІСТ

I. Семкаїл.....	7
II. Семкаїл	14
III. Камілла.....	21
IV. Діанна. 182 дні.....	32
V. Семкаїл. Тиждень по тому.....	44
VI. Діанна	62
VII. Семкаїл	69
VIII. Діанна. Місяць по тому.....	81
IX. Семкаїл.....	99
X. Семкаїл	110
XI. Семкаїл.....	119
XII. Діанна.....	132
XIII. Семкаїл.....	142
XIV. Діанна. Три тижні по тому.....	148
XV. Діанна	154
XVI. Семкаїл.....	162
XVII. Діанна. 8 годин до останків Раширіма.....	171
XVIII. Діанна	178
XIX. Діанна	183
XX. Семкаїл	189
XXI. Діанна. Тиждень по тому.....	196
XXII. Діанна.....	205
XXIII. Діанна. Кілька днів по тому	216
XXIV. Камілла. Два тижні по тому.....	224
XXV. Семкаїл. Тиждень по тому.....	230
XXVI. Кемерон. Кілька днів по тому.....	237
XXVII. Семкаїл	245
XXVIII. Кемерон.....	247
XXIX. Імоджен	253

XXX. Семкаїл.....	258
XXXI. Діанна. Гільдія в Апаріелі	272
XXXII. Семкаїл	276
XXXIII. Кейден.....	283
XXXIV. Лоґан.....	294
XXXV. Діанна	298
XXXVI. Семкаїл.....	308
XXXVII. Семкаїл. Три тижні по тому.....	317
XXXVIII. Лоґан	324
XXXIX. Лоґан	330
XL. Діанна	338
XLI. Лоґан.....	353
XLII. Діанна	356
XLIII. Діанна.....	359
XLIV. Лоґан	364
XLV. Діанна	367
XLVI. Лоґан	370
XLVII. Семкаїл. Кількома годинами раніше.....	374
XLVIII. Лоґан.....	384
XLIX. Семкаїл. Останки Раширіма.....	393
L. Діанна	398
LI. Діанна.....	421
LII. Семкаїл.....	428
LIII. Діанна. 91 день	437
LIV. Діанна. Кілька днів по тому	444
LV. Діанна	458
LVI. Діанна	464
LVII. Діанна.....	480
LVIII. Діанна	484
LIX. Кемерон	488
LX. Діанна	496
LXI. Семкаїл	504

LXII. Діанна	516
LXIII. Діанна.....	535
LXIV. Діанна	544
LXV. Діанна.....	554
LXVI. Діанна.....	565
LXVII. Семкаїл.....	572
LXVIII. Семкаїл	579
LXXIX. Камілла.....	588
LXX. Діанна	593
LXXI. Діанна.....	607
LXXII. Кемерон.....	632
XXVIII. Кемерон. Три дні по тому	640
LXXIV. Семкаїл	646
LXXV. Діанна	652
LXXVI. Діанна.....	657
LXXVII. Імоджен	680
LXXVIII. Діанна.....	689
LXXIX. Кемерон.....	708
LXXX. Кейден.....	714
LXXXI. Діанна.....	718
LXXXII. Логан	729
LXXXIII. Семкаїл.....	732
LXXXIV. Кемерон	742
LXXXV. Діанна	748
LXXXVI. Діанна.....	755
LXXXVII. Семкаїл	764
LXXXVIII. Семкаїл	772
LXXXIX. Діанна	775
XC. Діанна.....	786
XCI. Семкаїл.....	790
XCII. Діанна. 0 днів	799
XCIII. Діанна. Нефритове плавуче місто.....	808